

ἀκροατήριόν του ἀραιούται πλέον τῶν στρατιωτικῶν ταγμάτων τῆς Ἑφημερίδος.

Ἔχει ὅμως ἰσχυράν ἀντιπολίτευσιν ὁ Ὀρφεὺς ὑπ' αὐτοῦ δημιουργηθείσαν.

Τὰ καθίσματα του :

Τὸν ἀντιπολιτεύονται δι' ὀλισθήσεων καὶ πόνων.

Τὰ φῶτά του :

Ἐκπληροῦσι τέττιγος μᾶλλον ἢ φανῶν προορισμόν.

Τὸ ἀκηρόν του δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν ὅτι εὐχαριστεῖ ἢ δυσαρεστεῖ.

Εἶνε ἀντιμελαγχολικόν.

Μόνον ποιηταί, ὧν ἡ μουσα δέχεται τὸ φῶς τῆς ἀπὸ τοῦ ἔρωτος καὶ τῆς μελαγχολίας τὸν ἥλιον, ζητοῦντες παντοῦ καὶ πάντοτε *χλοερὰς πεύκας* καὶ σκιὰν, εἶνε δυνατόν κρίνοντας τὸν Ὀρφέα, νὰ τὸν ψέξωσιν ἐπὶ ἀκηπία. Καὶ τούτων ἐξηγεῖται ἡ πρὸς τὸν ἐγκληπὸν Ἀπόλλωνα στοργή.

Τὴν ἐσπέραν τοῦ Σαββάτου ἡ Ὀρφικὴ σκηνὴ δὲν ἦτο **ρομάντσο**. Εἶδομεν ἀπ' αὐτῆς τὴν «Πομφόλυγα», κωμῶδιν Ἰταλικήν.

Ὅσοι τὴν ἀκούσατε δὲν θὰ ὑποπτεύσθε βεβαίως πλέον τὰς γυναῖκάς σας. Ὅσοι δὲν τὴν ἀκούσατε, νὰ τὴν ἀκούσητε ὅταν ἐπαναληφθῇ.

Εἶνε χαριεστάτη.

Ἐν γένει συγχαίρομεθα τοῦ Ὀρφέως τὴν διεύθυνσιν ἐπὶ τῇ εἰλικρινείᾳ τῆς. Ἐφρόντισε ὅπως ὑπάρχουν ἐν ἀφθονίᾳ *μαξιλάρια* πρὸς ἐνοικίασιν, ἐνῶ εἰς τὸν τετυφωμένον Ἀπόλλωνα, τὸν τόπον αὐτὸν τοῦ γλυκυτέρου ὕπνου, οὐδὲ ἐν εὐρίσκετε !

Μάριος.

Ὁ Ἐδουάρδος μου—μοὶ ἔλεγε θλίβουσα τὴν χειρά μου,—δὲν ἠπατήθη εἰς τὴν ἐκλογὴν του. Ἀλλὰ πόσα μεταξὺ σας παρεμβάλλονται ἐμπόδια, πόσαι περιπέτειαι...! — Καὶ ἡ μήτηρ σου ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν χωρὶς νὰ εἰξεύρῃ ἀκριβῶς τὰ συμβαίνοντα μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τοῦ πατρός μου.—Πρὶν ἀκόμη μαρνανθῇ ἡ ἀνθοδέσμη αὕτη, τὴν ὅποιαν σὰς ἔφερον—τῇ εἶπον διὰ νὰ τὴν παρηγορήσω —ὁ Ἐδουάρδος μὰς θὰ ἦναι ἐδῶ.—Προαίσθημά τι μοὶ λέγει ὅτι δὲν θὰ φανῶ ψευδομένη πρὸς τὴν μητέρα σου. Μὴ διαψεύσης σὺ τὰς προαισθήσεις ταύτας τῆς ἀγαπῶσης σε

ΒΕΡΘΑΣ.

— Πτωχὴ Βέρθα !—εἶπεν ἐπανακλείων τὴν ἐπιστολὴν ἐντὸς τοῦ χαρτοφυλακίου του—ἀλλὰ τί εἶναι λοιπὸν αὐτὸς ὁ Κόμης τοῦ Σαίντ-Μώρ... Ὁ κληρονόμος ! Καὶ θὰ ἤμην ἴσως ἐγὼ σήμερον τοιοῦτος, ἐάν μετὰ νεκρανάστασιν, ἀγνωστῶς συντελεσθεῖσαν, δὲν ἐπανήρχετο ἐξ Ἰνδιῶν ὁ ἀνεψιὸς οὗτος. Ἀλλ' ἐγὼ δὲν ἐφθόνησα τὰ πλούτη του, τοὺς τίτλους του, τὴν δόξαν, διὰ τί οὗτος νὰ φθονήσῃ τὴν εὐτυχίαν μου!

Οὕτω διήλθεν ὅλην σχεδὸν τὴν ἡμέραν ἀναδιψῶν τὰς ἐπιστολάς τῆς Βέρθας μίαν πρὸς μίαν, ἐπαναλαμβάνων τὰς νεωτέρας ἐξ αὐτῶν. Εἶχεν ἀναγνώσει αὐτάς πλέον ἢ δεκάκις καὶ ὅμως τῷ ἐφαίνοντο ὡσάν νὰ ἦσαν νέαι. Καὶ ἐπανεκλείσε τὸ χαρτοφυλάκιον διὰ ν' ἀνοίξῃ τὸν Μυσσέ. Οἱ ἄλλοι ταξειδιῶται εἶχον περαιοθῇ οἱ μὲν εἰς Τρουβίλλην,

ΟΡΦΕΥΣ.

Τὴν ἐσπέραν τῆς Κυριακῆς ἀνεβιβάζοντο ἐπὶ τῆς σκηνῆς οἱ τόσον ἀγαπητοὶ *Μυλωνάδες*.

Κόσμος ἦτο πολὺς, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ *λαϊκὸν ἔδαφος*.

Οἱ Πατησιῶται ἐνεκα τῆς ἑορτῆς διπλάσιοι, ὥστε πληρωθέντος τοῦ μεταξὺ τῶν γειτονικῶν μανδρῶν τοίχου, ἐξέτειναν τὰς κατακτήσεις αὐτῶν καὶ ἐπὶ τῆς μάνδρας τοῦ θεάτρου, παρέχοντες ἡμῖν τὸ ὠραῖον θέαμα τῆς ἐκθέσεως τριακοντάδος ἀχαϊκῶν κνημῶν *decolletées*.

Ἐντύπωσιν μὰς ἔκαμε ἡ *ἀσχημία* ὅλου ἐκείνου τοῦ ἀκροατηρίου· μόνη *garniture* ἦτο *μία κορδέλλα*.

Ποῦ οἱ ἀστέρες, τοὺς ὁποίους ἄλλοτε ἐθαυμάσαμεν ἦτο συννεφιά... ἐν τῇ πλατείᾳ.

Ὁ Νίκος μὰς ἐγλωσσόφαγε...

Ἄ Ζηλιάρη !...

Περὶ τῶν **Μυλωνάδων** θὰ εἰπώμεν ὀλίγα.

Πρῶτον ἡ διανομὴ τῶν προσώπων ἀρχεῖα.

Ὁ Σπύρος Ταβουλάρης ἔπρεπε νὰ παίξῃ τὸ πρόσωπον τοῦ Τσεκίνου καὶ ὅχι ν' αὐτοχειριάζεται πάλιν ὁ Νιόνιος.

Ἡ κυρὰ Σιλβέστρα μετὰ τὴν Χέλμην ἦτο γελοία, γελοία, γελοία.

Ἡ κυρὰ Σοφία Ταβουλάρη μὰς ἐφάνη πολὺ *βαρεῖα* εἰς τὸ πρόσωπον τῆς Ροζίνας, ὅπερ ἔπρεπε νὰ δοθῇ εἰς τὴν χαριεστέραν κυρίαν Νικηφόρου.

Καὶ περὶ τῆς *Καντάδας* τοῦ ἀνουσίου Πέππου θὰ παρατηρήσωμεν ὅτι δύναται νὰ ἦναι συντομωτέρα καὶ καλλιτέρα κάπως.

Νοστιμωτάτη ἦτο ἡ ἐπὶ τῆς σκηνῆς παρέλασις μίᾳς *κουζίνας* μὲ ὅλον τὸ θάρρος Ριστόρης. Ἐννοεῖτε ὅτι τὸ ἐν-

οἱ δὲ εἰς τὸ Ὀμφλαίρ. Ὁ Ἐδουάρδος ἠρνήθη νὰ τοὺς ἀκολουθήσῃ· ἀλλ' ἤδη ἠσθάνετο πλῆξιν· ἄλλοτε δι' αὐτὸν αἱ ἐβδομάδες παρήρχοντο ταχύτερον ἢ ἤδη αἱ ὥραι. Καὶ τώρα μὲν ἔκλειε τὰ παράθυρα καὶ προσεπάθει νὰ κοιμηθῇ, τώρα δὲ ἀπεπειρᾶτο νὰ ἐξέλθῃ, ἀλλὰ κατήρχετο μόνον μέχρι τοῦ μεγάλου λιμένος καὶ πάλιν ἐπανήρχετο. Καὶ ὁ Μυσσέ, τὸ θῦμα τῆς δυσθυμίας του, περιήρχετο τὸ δωμάτιον μετ' αὐτοῦ, ριπτόμενος ἐξ ὑπαμοιβῆς ἀπὸ τῆς κλίνης εἰς τὴν τράπεζαν. Ἡμέρα μία ! Καὶ ὅμως διήλθε καὶ αὕτη, διότι ὁ χρόνος τρέχει τὸν δρόμον του μὲ τὴν συνήθη ταχύτητά του. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι οἱ ἀνυπομονοῦντες τὸν ἀποκαλοῦσι βραδυκίνητον γέροντα, ἐνῶ διὰ τοὺς ἄλλους φαίνεται πτερωτὸς ὡς αἱ ὥραι τῆς εὐτυχίας· ἀλλ' ἐκεῖνος εἶναι πάντοτε ὁ αὐτὸς, ὁποῖος ἦτο καὶ πρὸ πέντε χιλιάδων ἐτῶν. Ἐτρεχε μετὰ τῆς αὐτῆς πάντοτε φορᾶς καὶ ὅτε συνηντήθη μετὰ τὸν Ἀδάμ εἰς τὸν παράδεισον. Ἐπὶ τέλους ἐσήμανε τὸ δεῖπνον καὶ ὁ Ἐδουάρδος κατήρχετο τὴν κλίμακα, ταχὺς ὡς ἀστραπὴ, εὐελπίς ὅτι οὕτω θὰ παρήρχετο ἡ ὥρα χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσῃ.

Ὁ Ἰάκωβος ἐν τούτοις ἐπανῆλθεν ἀπρακτος, ἀπηλπισμένος, ὁμοιάζεν ἑραστὴν ἢ πολιτικὸν ἀποτυχόντα εἰς τὰ σχέδιά του, ἀνῆρχετο βραδὺς καὶ σύννους τὴν κλίμακα μὲ τὰς χεῖρας ἐσταυρωμένας, ὡς ἔμπορος κατὰ τὴν παραμονὴν τῆς πτωχεύσεως. Ἦνοιξε τὸ δωμάτιον μηχανικῶς, ἀλλὰ δὲν

τιμον κοινὸν ἐχειροκρότησεν ἐνθαρρυντικώτατα τὴν πρω-
τάραν.

Οἱ Πατησιῶται ἐφώναζον καὶ **φόρα ! !**

Ἐν τούτοις ἐφύγαμεν τέλος πάντων εὐθυμοὶ καὶ ὄχι πο-
λὺ ξαγρυπνισμένοι δι' ὅπερ εὐχαριστοῦμεν τὴν διεύθυνσιν.
Τὴν γνώμην μας ὅμως δὲν συμμερίζεται οὔτε τὸ τρίτον
τοῦ κοινοῦ.

- Τί θὰ πῇ αὐτό ; ἀκοῦς νὰ μὴν ἔχη καὶ κωμωδία !
- Μόλις μεσάνυχτα καὶ νὰ τελειώνῃ.
- Αὐτὸ εἶνε κερδοσκοπία γιὰ νὰ μὴν καίνε λάδι πολὺ.
- Ρωμαϊκὸ, ῥωμαϊκὸ !

Μόνος καὶ μυλωνᾶς (ὄχι ἐρωτευμένος) ἐκ τῆς σκηνῆς ἤλ-
θον διὰ τῆς ὁδοῦ Πατησιῶν.

Παρὰ τὸ Πολυτεχνεῖον τετράς βρακάδων ἔψαλε ὑπὸ τὰ
παράθυρα τρυφερὰς μαγειρίσσης:

Ἰστά ἦηλὰ μπᾶ κακὸ νὰ σοῦρῃ.

Παρέκει δύο ὑβρίζοντο, ἀγνοῶ διατί.

Παρέκει εὖρον λουστρον ῥέγγοντα μακαρίως ἐν μέσῃ ὁδῷ.

Παρέκει εὖρον τὴν θύραν μου, παρέκει τὴν κλίνην μου,
παρέκει τὸν ὕπνον...

— Καὶ παρέκει τὴν λίμαν...

— Αἶ καλὰ μὴ θυμώνετε, κυρία... ἐσώπασα.

Ἀράχνη.

ΤΡΟΠΟΙ ΕΚΦΡΑΣΕΩΣ.

Ἡ Κυρία ἀναπαύεται.

Ὁ Κύριος κοιμᾶται.

Ὁ ὑπνρέτης ψοφολογᾷ.

ΣΟΦΟΙ ΛΟΓΟΙ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΜΑΣ

**Εὐγνωμονοῦσα ἡ Ἑλλάς πρὸς τὰς δυνάμεις
δὲν θὰ ταράξῃ τὴν εἰρηνοποιὸν σας ἐργασίαν.**

ΔΗΛΑΔΗ

Μπορεῖ νὰ μὴ μας δώσητε ποτὲ δι' ἔργου ὅσα διὰ λό-
γου μᾶς ὑπεσχέθητε, ἀλλὰ νὰ εἰσθε βέβαιαι ὅτι καὶ ἡμεῖς
δὲν θὰ τὰ πάρουμε ποτέ. Ἀ! δὲν ἐννοοῦμεν νὰ κάνουμε
βῆμα. Διότι... διότι... (μὲ φωνὴν συγκινητικὴν)...
οἶσθε εὐγνωμονοῦμεν !

ΕΙΣ ΤΟΝ ΝΙΚΟΝ ΦΕΥΓΟΝΤΑ

Εἰς τὴν μεγάλην μας χαρὰ καὶ στὴ μεγάλη λύπη
Μιλεῖ μονάχα ἡ καρδιά, τὰ χεῖλη μας σωπαίνουν.
Εἰς τὸ χαρτί δὲν γράφονται τοῦ στήθους μας εἰ κτύποι.
Καὶ μοναχὰ τὰ μάτια μας δυὸ δάκρυα ὑγραίνουν.
Καὶ τώρα ποῦ μᾶς ἔφυγε **Νίκο** ἀγαπημένε
Ὅ,τι στὰ στήθια νιόθουμε τὰ χεῖλη δὲν τὸ λένε.

Ἡ συντροφιά Μὴ χάνεσαι.

ΑΝΘΥΛΛΙΑ.

Οἱ ἄνθρωποι ἐρῶσι σπεύδοντες, ἀλλὰ μισοῦσι σπουδᾶ-
ζοντες.

Βύρων.

Δι' ὅλας τὰς ὥρας ἐχομεν κελλία εἰς τὸ ἐρημοκλήσιον
τοῦ στήθους.

Σ. Βασιλειάδης.

ἤξευρε καὶ αὐτὸς τί ἐζήτει. Ἐπὶ τέλους ὡς μετὰ ἡρωϊκὴν ἀ-
πόφασιν, τὸ διασκεπτικὸν τῆς ὁποίας ἤκουσαν μόνοι οἱ τέσ-
σαρες τοῖχοι τοῦ δωματίου χωρὶς νὰ ἐπιφέρωσι τὴν ἐλαχίστην
παρατήρησιν, ἤρχισε νὰ ἐτοιμάζῃ τὸν σάκκον τοῦ κ. Δωρναί,
ἀποταμιεύων ἐντὸς αὐτοῦ εἰκὴ καὶ ὡς ἔτυχε ψήκτρας, κτέ-
νια, βιβλία, συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ πτωχοῦ Μυσσέ,
ἐφημερίδας καὶ ὅ,τι ἄλλο ἔμενεν ἔξω· καὶ ἐκάλεσε τὸν ὑ-
πνρέτην τοῦ ξενοδοχείου νὰ καταβιδάσῃ ταῦτα πρὸ τῆς εἰ-
σόδου. Σπεύδων δὲ αὐτὸς πλείοτερον χάριν τῆς ἐλπιζομέ-
νης ἐκδικήσεως ἢ ὅσον ὁ Ἐδουάρδος χάριν τοῦ ἐρωτός του,
νὰ φθάσῃ εἰς Παρίσιους, προηγήθη τοῦ κυρίου του ἡμίσειαν
ὥραν εἰς τὸν σταθμὸν.

Ὁ Ἐδουάρδος ἔφθασε μετ' ὀλίγον μετὰ τοῦ ἐμποροῦ.
Συνελάλουν ἀκόμη περὶ τῆς συναλλαγματικῆς.—Οἱ ἐπιβᾶ-
ται διὰ τὸ Ὑθετῶ, τὸ Ρουάν, τοὺς Παρισίους, εἰς τὰς ἀμά-
ξας !—ἠκούσθη αἶφνης ἡ φωνὴ τοῦ ὁδηγοῦ καὶ ὁ Ἐδουάρ-
δος ἀποχαιρετίσας τὸν ἔμπορον του, οὔτινος ἡ φλυαρία μι-
κροῦ δεῖν νὰ γείνῃ αἰτία ν' ἀναχωρήσῃ καὶ ἡ ἀμαξοστοι-
χία αὕτη ἀνευ αὐτοῦ, ἐρίφθη εἰς τὴν πρώτην τρυχοῦσαν
ἀμαξάν. Ὁ τελευταῖος συριγμὸς ἠκούσθη ὀξὺς καὶ ἡ ἀμα-
ξοστοιχία ἤρχισε τὸν δρόμον της. Ἀλλ' εἰς τὴν ἀμαξάν,
ὅπου εἰσῆλθε, δὲν ἦτο μόνος. Εἶχεν ἀντικρὺ αὐτοῦ ὁλόκλη-
ρον οἰκογένειαν ἐκ τοῦ Ρουάν, ἥτις ἀπετελεῖτο ἐκ τοῦ συ-
ζύγου, οὔτινος τὸ εὐθυμον καὶ φιλόγελον ἦθος ἔκρυπτε τὰ

ἐξήκοντά του ἔτη, τῆς κυρίας του, παχυσάρκου Νορμανδῆς,
τῆς ἐπίσης τετραγωνικῆς παραμάναις, κρατούσης εἰς τὰς ἀγ-
κάλας τὸ μικρότατον τῶν παιδίων, καὶ τεσσάρων ἄλλων
τέκνων, ὧν τρία μὲν κοράσια, τὸ δὲ τέταρτον ἄρρεν. Τὸ
μὲν ἐκράτει ὥραιον ποικιλόχρουν χάρτινον μῦλον, τὸν ὁ-
ποῖον προέτεινεν ἀπὸ τῶν παραθύρων τῆς ἀμάξης, ὅθεν ἔ-
πνεεν ὁ ἄνεμος καὶ μόνον ὅτι ἦτο ψυχρὰ ἢ νύξ, ἡ πλησίον
καθημένη μήτηρ του δὲν ἠσθάνετο τὸ παράπαν ψύχος, προ-
τιμῶσα νὰ μείνῃ τὸ παράθυρον ἀνοικτὸν διὰ νὰ μὴ μὲν ἄε-
γος ὁ μῦλος τοῦ παιδίου της, χωρὶς νὰ ἐρωτᾷ ἂν καὶ οἱ
ἄλλοι συνεπιβάται ἐσκέπτοντο παρομοίως. Τὰ κοράσια ἐ-
κράτουν ἐπίσης ἕκαστον ἐν ἄθურμα ἀνὰ χεῖρας, καὶ τὰ παι-
διά ἐκεῖνα ἐφιλονείκουν ἀδιακόπως, διεπληντίζοντο, τὸ
μὲν ἀνεργεῖχτο εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μητρός του καὶ ἐζήτει
δικαιοσύνην, τὸ ἄλλο ἐκλαίει, τὸ ἄλλο, τὸ ὅποιον εἶχε τῆς
μητρός του τὰ νευρικὰ, ἐξηπλοῦτο χαμαὶ καὶ ἔτυπτε μὲ τὸ
βαδίδιον του τὸ σανίδωμα. Ἐπὶ τέλους καὶ ἡ τροφὸς εὐρί-
σκετο εἰς ἀένναον κίνησιν, ἐξ ὑπαμοιβῆς ὀργιζομένη καὶ θα-
πεύουσα τὰ μικρά της, τὰ ὅποια ἐν καιρῷ τοῦ θυμοῦ της
καὶ δσάκις δὲν ἐφοβεῖτο ν' ἀκουσθῇ ὑπὸ τῶν κυρίων της τὰ
ἀπεκάλει διαβολόπαιδα.

Ὡκτῶ ὥρας μετὰ τοιαύτων συνοδοιπόρων !—ἐσκέπτετο
ὁ Ἐδουάρδος ἀπὸ τῆς γωνίας, ὅπου ἐκάθητο θεωρῶν τὰ γι-
νόμενα. Ἐπὶ τέλους, ὥφειλε νὰ ὑπομείνῃ καὶ ἀποῦ ἐζήτησε